

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ
ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΕΚΤΟΥ.

ΟΙ ιστορικοί μεγάλως ἐπαινοῦσι τὴν γνήσιον ἀγαθότητα τῆς καρδίας, καὶ τὰ εὐμενῆ καὶ ἀξιεράστα ἔργα τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου Ἑκτου, καὶ πρὸ τῆς ἀναβάσεως καὶ μετὰ τὴν ἀνάβασιν αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον, ὡς καὶ τὴν φιλομάθειαν καὶ εὐμάθειαν αὐτοῦ, καὶ τὴν παντὸς καθήκοντος ἀκριβεστάτην ἐκπλήρωσιν. Τὸ γενναῖον τῆς διαθέσεώς του σαφῶς δεικνύεται ἐκ τοῦ ἐπομένου ἀνεκδότου, τὸ ὁποῖον, καίτοι ἀναφερόμενον εἰς παιδικὴν πράξιν, εἶναι μ' ὄλον τοῦτο ἀξιόλογον, καθ' ὁριστάνον τὰς εὐγενεῖς ιδιότητας ἡγεμόνος, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν νοητικῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ὀρθῆς διαγωγῆς ἔτι μᾶλλον ἐκόσμηε τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ θέσιν.

Πενταετῆς ὢν, ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀναδόχου του πολῦτιμον δῶρον, συνιστάμενον ἀπὸ παντοειδῆ ἀργυρᾶ σκευῆ, ὡς δίσκους, πινάκια, περόνια, κουτάλια, κλπ. Τὸ τέκνον ὑπερεχάρη μὲ τὰ νέα καὶ στίλβοντα καλλιτεχνήματα· ὁ δὲ θαλαμηπόλος, διὰ τὴν ἐντυπώσιν τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ δώρου εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου, ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην, “ Ἄς ἐνθυμῆται, ἂν ἀγαπᾷ, ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης, ὅτι ταῦτα εἶναι μὲν ἰδικά σας, πλὴν πρέπει νὰ φυλάττωνται ὅπως διόλου διὰ τὸν ἑαυτὸν σας· διότι, ἂν ἄλλοι συγχωρηθῶσι νὰ τὰ ἐγγίξωσι, θέλουσι χαλασθῆν ἐξ ὀλοκλήρου.” “ Καλέ μου θαλαμηπόλε,” ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα ὁ πρίγκιψ, “ ἂν οὐδεὶς ἐμπορῇ νὰ ἐγγίξῃ ταῦτα χωρὶς νὰ τὰ χαλάσῃ, διατί λοιπὸν μὲ ἐδόθησαν;”

Διὰ τὴν δειξὴν δὲ πόσον ὀλίγον ἐπίστευεν εἰς τοὺς λόγους τοῦ θεράποντος, προσεκάλεσε τὴν ἐπαύριον μικροῦς τινος φίλους εἰς συμπόσιον, καὶ παρέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὰ νεωστὶ δωρηθέντα πολῦτιμα σκευῆ. Ἀφοῦ ἀπέφαγον, καὶ τὰ ἀργυρᾶ πινάκια, καὶ λοιπὰ, καθαρισθέντα ἐβάλλθησαν πάλιν εἰς τοὺς τόπους αὐτῶν, ὁ Ἐδουάρδος, δεικνύων αὐτὰ, εἶπε πρὸς τοὺς νέους συντρόφους του, νὰ λάβῃ καθεὶς ὅ,τι ἐξ αὐτῶν ἡγάπα, καὶ νὰ τὸ φυλάττῃ ὡς τεκμήριον τῆς ἀγάπης του. Τινὲς, ὀλίγα ἔτη μεγαλύτεροι ὄντες τοῦ Ἐδουάρδου, δὲν ἠθέλησαν νὰ ὠφελῆθωσιν ἀπὸ τὴν μεγαλόδωρον ταύτην διάθεσιν· ἀλλ' ὁ πρίγκιψ τοὺς ἐβίασεν εἰς τρόπον, ὥστε δὲν ἠμπόρουσαν πλέον ν' ἀποποιηθῶσι. “ Γνωρίζετε,” τοὺς εἶπε μὲ μειδιάμα, “ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως, καὶ δύναμαι νὰ τὰ βάλω εἰς τὸν τόπον εὐθὺς ὅποταν θελήσω.

ΥΜΝΟΣ Εἰς τὴν ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΚΡΙΣΙΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

(Κατὰ τὸν ἐξαιρέτον Λατινικὸν ὕμνον τοῦ Κελάνου.)

1 Ὡ ὀργῆς φρικτὴ ἡμέρα!
Κόνις γίνεται ἡ σφαῖρα·
Δὲν ἐβρέθη φρικτοτέρα.

2 Τρόμος πάντας θέλει φθάσει,
Ὅταν ὁ Κριτῆς προφθάσῃ,
Ἀκριβῶς νὰ ἐξετάσῃ.

3 Θέλ' ἡ σάλπιγξ του ἠχῆσει,
Κ' ὄλους θέλει συναθροίσειν
Ἐκ τῶν τάφων εἰς τὴν χρίσιν.

4 Θάνατος καὶ γῆ καὶ φύσις
Τρέμουν, ὅταν πᾶσα κτίσις
Ἐγερθῆ νὰ γέν' ἡ χρίσις.

5 Νᾶ, βιβλίον ἠνοιγμένον,
Καὶ πᾶν παιῖσμα γεγραμμένον
Πάντων τῶν κριθησομένων.

6 Κάθετ' ὁ Κριτῆς νὰ κρίνῃ
Πᾶν κρυπτόν· οὐδὲν ἀφίνει
Ἀτιμώρητον νὰ μέινῃ.

7 Τί οἱ πταίσται νὰ ἐκφράζουσι;
Καὶ μεσίτην τίνα κράζουσι;
Φεῦ! οἱ δίκαιοι τρομάζουσι.

8 Βασιλεῦ, τὸ πᾶν δεσπόζων,
Τοὺς πιστοὺς μὲ χάριν σώζων,
Ῥῦσαι με, ὡ οὕτως σώζων.

9 Ἰησοῦ μου, ἐνθυμῆσου,
Τέλος ἡμῶν τῆς ζωῆς σου,
Σῶσόν με ἐκ τῆς ὀργῆς σου.

10 Ἦσαν κεκοπιασμένοι
Δι' ἐμὲ, κ' ἐσταυρωμένοι·
Κόπος μὴ ματαιωμένος!

11 Πρὸ τῆς κρίσεως, Κριτὰ μου,
Πλύνον πᾶν ἀμάρτημά μου,
Ἐλεῆμων Λυτρωτὰ μου.

12 Ἐνογος δεινῶς στενάζω,
Κατηφῆς ἐρυθριάζω,
Καὶ, ἰλάσθητί μοι, κράζω.

13 Ἐδειξες εἰς τὴν Μαρίαν,
Κ' εἰς τὸν κλέπτην εὐσπλαγχνίαν,
Προσδοκῶ κ' ἐγὼ ὁμοίαν.

14 Φαύλη εἶν' ἡ δέησίς μου,
Σὺ δὲ ἔσο ἡ ἐλπίς μου,
Κ' ἡ ἐξ ἄδου λύτρωσίς μου.

15 Τότε μὲ τὰ πρόβατά σου,
Βάλε μ' εἰς τὰ δεξιὰ σου,
Μὴ εἰς τὰ ἀριστερά σου.

16 Μὴ μὲ τοὺς κατηραμένους,
Ἀπὸ σὲ μεμακρυσμένους,
Ἀλλὰ μὲ τοὺς σεσωσμένους.

17 Ἐμπροσθεν εἰς τὸν Κριτὴν μου,
Ταπεινώσω τὴν ψυχὴν μου,
Σῶσόν με ἔς τὴν τελευτὴν μοι.

18 Ὡ ἡμέρα θρήνου πλήρης!
Πάντας εἰς τὴν χρίσιν σύρεις,
Χάριν δεῖξε, ὅστις κρίνεις,
Ἀντὶ τῆς δικαιοσύνης.

19 Ἰησοῦ, πιστὲ Ποιμὴν,
Δὸς ἀνάπαυσιν ἡμῖν! Ἀμήν. X.